

OLTY PÉTER

Pindaricum

*ille indignatus „cupies dare” dixit et alto
desiluit saxo; cuncti cecidisse putabant:
factus olor nivis pendebat in aere pennis;
(Ovidius: Met. VII. 371–381)*

Mint eseményhorizont,
úgy van a hattyu is –
háttérként, amelyhez képest
elkülönülnek a tárgyak. Ahogy a nap,
ha a fej sziluettje mögé esik –
ahogy a fekete lyuk,
ha előterében
látszik az Éta Cygnus csillag.

Mint a fiúk keze, ha
fogni akar – üres
szándékként, amelynek bármely
massza megadja magát. Ahogy a mögé
kerülő marok – úgy van a hattyu is –
ahogyan a kegyes ujj,
mely odázni bírja
izmai összehúzódását.

Az anyagnál lyukadunk ki
végül is. Annyi a hattyú,
mint az üres bendő. Türelmes marokká,
nimbuszá szelidült
anticipáció, ígéret, étvág. Mondhatnánk
forma, ha nyakíve a kézbe simulna,
mint érzéki
tartalom. Hívhatnánk
szándékaktusnak, de elvész
a tollban, amelyre irányul.
A fekete hiány veszejt
el, csillaga hátterében.

Hogy keselyűt követelt
Cygnus, a kis hiú,
s torzonborz oroszlánt, nem volt
gond. Levadászta, od'adta neki. Viszont
amikor beleunt, hogy a srác csupán
feladatokat ad és
ölelést sosem, be-
telt a pohár az udvarlónál.

Bár a bikát, amelyet
kér, leigázza még,
és oltár elé is vonja,
már nem akarja od'adni neki. Amazt
dühbe hozza a nyílt megaláztatás,
kirohan. A közeli
szakadékba ugrik,
hol zuhanás során szárnyat bont.

Ahogy Phyllius érzett
Cygnus iránt, az a hattyú.
Pont az az úr, az tette őt hattyuvá. Mint
csillag háttere, úgy,
úgy feketéllik éhezése. Mert nemcsak háttér.
Ő az a toll is, amelyben a vágya
elvész, ő a
csillogó cél. És a
hattyú sem pusztán tárgy,
hanem maga is feketéllik.
Lesem, ahogy az égre bújnak:
egymást metamorfizálva.

Az élő jelenről

Írása szerint összetett
kézzel születik. Mintha az
érzés meg az érzet között
nem volna idő. Túl sebes
reflexivitást üldözünk
végtére is. Arról viszont

nem szól, hogy e két módozat
híján mi alapján lehet
eldönteni, túlcsondulást
érezkel a kéz bőr vagy egy
nagy vákumot. Érzéki szem-
pontból telített vagy porig
fosztott, kiürült, mint egy út-
vesztő piramis. Szóval egy
kis tárgyilagosság nagyon
kell, hogyha e rítusról ír
egy papguru. Még hogyha én
bálványozom is, mert komoly,
szúrós szeme van, mint görög
Krisztusnak a szentképeken.

Éjjeli kánon, sátorban

Más volt a hangfekvésük.
A filigrán fiúé falzett,
a hölgyé wagnerszoprán.
(Csak patrónának nézte
a korosabb, domináns nőket,
de mindig megkívánták.)

Most gyászének céljából
magnetofonszalagot tesz be
a Haydn-Hallelújáról,
hogy úgy lépjen be, mintha
egy paralell univerzumban
még ott fújná mellette.

Az egység most sem távo-
libb. Ugyanúgy lehetetlen, mint
a sátorban. Két szándék,
két nem, két áthúzás. Ez
úsza meg. És a kiazmusból
kijelző Fényességes.

Pormacsák

Estimesének a lámpa felől eredő ficánkolásunk
figyelte, és a gyér huzat segített
is, hogy a hínárlengedezés meg a víz alatti feeling
bejőjön. Általában így aludt el.

Olykor az áramlás megidézte a vért is, és a háló
szívkamra lett, a lámpalánc mitrális
billentyű. Mi világos tónusu, ultrahangbemérte
coccus-növényzetként tapadtunk hozzá.

Próbáltunk elbújni, de rázta a pumpa szálainkat –
mert pumpa lett a kis koszos szobából –
s itt-ott, mintha lidérctánc zajlana bent e szívüregben,
amorf virágaink kiintegettek.

In passivum

Csehy Zoltánnak

Hogy a Tantalosz-fa ága
ha végtelenre nyúlik,
a rajta nőtt falatból
szakíthat-e;

s a hengeres medence
ha végleg összeszűkül,
a prés alá kerültből
hogy nyelhet-e.

Megint odébbtolódott.
Minél nagyobb a szándék,
annál defektesebb a
megismerés;

s minél defektesebb egy
ideál bemajszolása,
annál nagyobb a szándék,
hogy el ne késs.

Maradj e nemtudásban,
mint halk juhbél a lírán,
hiszen csak úgy tudod meg,
hová vezet

a passzív pendüléshez
hasonlatos gyönyör, mely
e fordított arányból
következett.

HORDOZHATÓ KERTEK V. 2017.